

Ст. Чилингировъ .

Татата

Азъ останахъ самъ, и погледътъ ми се отпра-
ви къмъ улицата. Но да излѣза не смѣхъ—строга
бѣше поржката на татя, а и не ми се работѣше
нищо, макаръ нѣколко обувки да чакаха за крѣпки
подъ пангото.

На улицата врѣстниците ми, между които
бѣха и моитѣ братчета, играеха на „бий-бий жаб-
ка“. Тѣ събираха сивата, сѣкашъ пресѣта пепель,
правѣха отъ нея малки урнички и ги пълнѣха съ
вода. Следъ малко поемаха тия урнички и се упжт-
ваха едно къмъ друго съ лукавото намѣрение да
ги захлупятъ върху главитѣ си. Не успѣха ли,
хвърляха урничкитѣ високо. Тѣ падаха въ дълбо-
ката до глезенитѣ пепель, потѣваха въ нея и пов-
дигаха бѣлъ облакъ отъ прахъ, който достигаше
и до мене въ дюкяна. Играта имъ може би щѣше
да продължава дълго, ако не бѣше се задалъ Та-
тата Иванъ. Щомъ го видѣха, тѣ захвърлиха ур-
ничкитѣ на страни и се спуснаха къмъ него: Татá,
Татá, Татá!

Татата провличаше бавно парализирани си кра-
ка, сложилъ тежината на счупено прегънатá снага
върху избѣлена дрѣнова тояга. Той бѣше познатъ
на децата отъ училище, въ двора на което се на-
мираще кандиларницата, дето отъ години наредъ
живѣеше въ помощъ на кандиларя. Ние почти всѣки
день го виждахме, какъ лѣе свѣщи за черквата,